Cam Kalp

İsmail Hakkı
ALTUNTAŞ
2018

ISBN:

Dizgi : İhramcızâde

Kapak :

Baskı- Cilt :

İçindekiler

4 *Cam Kalp*

بِسْــمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

Camı Kırma

BAŞLAMAK BİR DAHA YOK

Bazı şeyler tuhaftır.

Geçmişinizle ilgili birçok duyguyu açığa çıkarırlar.

Kim olmak istiyordun ve gerçekte kim oldun?

Ah be, hâlâ unutamadın mı, dersin…

Her şey farklıydı.

Anlatsana deseler!

Hiçbir şey bilmiyorum.

Evet, neler olacaktık…

Öğretmenim adam olamayacağımızı söylerdi.

Başarı mı?

Nerde!

O halde her şey…

Aynı. Evet, aynı.

Her şey yolunda gibi.

Her şey güzel.

Ancak hayatım bu hale nasıl geldi?

Keşke sıfırdan başlayabilseydim.

Umudunu yitirme…

Bu sefer belki becerirsin.

İnanılır gibi değil.

Yeniden başlamakta…

Bir daha yok

CAM KIRMA

Dervişin evinde bir kadeh vardı, üçlü takımda. En küçük olanı biraz kaba, diğerlerine göre ayarsızdı. Dervişin ikide bir gözüne takılır, "onlardan seni ayıracağım" derdi. Bir gün onu zücaciyeye götürüp değiştirmek istedi. Ancak kadeh yolda kırıldı.

Derviş, çok üzüldü.

"Neden kırıldın" dedi.

Kadeh ona hal diliyle dedi ki,

"Bunca zamandır senin evinde misafir idim. Sevinçli idim, sen ise beni götürüp kendinden ayırmak istedin.

Ben seni sevmiştim. Sohbetini, sesini, güzel sözlerini…Tamam kabayım ama, sevmişim. Ayrılığına dayanamayacağımı bildim… Kırılmak benim için daha iyi, şükür elinden düştüm ve kırıldım. Ve senden ayrılmamış oldum"…dedi.

Derviş, üzüldü…kalbine eşyanın aşkı geldi. "Bir cansız eşya sevdiğine böyle bağlı ise, kalp taşıyan hiçbir canlıyı kırmamalı…Ancak, bunun orta yolu belli olmuyor…bu işte hata kimdeydi?" dedi…

SUS

tanrısı sus derse bir insana… konuşabilir mi

susmalıydı…

kendine susulmuş olana… konuşmayalım denilene…

durulmuş sular gibi kokmadan bekleyene…

duyacak kulağa kurşun akıtmalı

sessiz kalsın…

susmazsa gönlüne bir hançer

vursun istenmiyorsa

dualar etmesin…

kime

tanrı erine dua edilir mi…kullarıyken

har düşüne gül dermeli…

kan boğaza gelmiş, boğulmuşa susmuş demeli

ikram isterse can vermeli…değerliyse pul kadar

sus oldur…susturan oldurmalı..

geceler sabaha kadar…

beklemeli ve ağlarken…istemiyorum seni

sus diyeni

tanrı susturdu

ağlamak sızlanmak yasak… bir daha gelme

denilmemiş ama

ölseydi daha iyiydi…

n’olur ki…

BEN ÖYLE OLMAYACAĞIM

Tanrıyı çok seven bir çoban vardı. Kendi garip dünyasında onunla konuşur, gevezelik yapardı. Her gün olur olmaz basit şeyleri ona sunar, bundan da çok sevinirdi. Şansı yaver gitmiş, Tanrısı ona misafir olacağını söylemişti. Çoban o güne kadar hayal edemeyeceği tatlı sözlü sevdiğine kavuşacaktı…

Bir perde gerisinde görüştüler. Çoban'ın gevezeliği tuttu. O kadar çok konuşmuştu ki, Tanrı'sı, biraz dur sus diyecek kadar…çoban durdu ve burası sessizlik makamı olduğunu hatırladı... Duymuştu **"Sukutumuzdan anlamayan sözümüzden ne anlar",** deyişini…

İlk defa buluştuğu Tanrısı yanında çok konuşmuştu….uyarı gelince durdu ve o da dinledi. Çoban olduğu aklına geldi...

Çoban nerden bilsin edebi irfanı, susmayı…ancak kalbine bir ağırlık çöktü. Keşke hiç olmasaydım dedi ve ölmeyi istedi. Ölmek bir kurtuluş olurmuş…yine de ölmeyi de beceremedi…

O gün çoban akşam kadar misafir edeceği Tanrısıyla sözleşmişti…gündüzünden düşünmüştü…Tanrı ile ne konuşulur…bildiğim şeyler sürülerle konuştuğum şeyler…Tanrı katında ne konuşulur demişti…

Arada dağlar var…

Çoban gece ayın altında… asırlık aşkına kavuşmuştu…şaşkın şaşkın Tanrısına fırsat vermeden anlatıp durdu. Sonra ne oldu…sus ve sessiz ol. Çoban, susmanın ne olduğunu o an anladı….anladı ama iş işten geçmişti.

Tamam, dedi. Gecesindeki ay kaybolmuş semasındaki yıldızları dökülmüş ve zifiri karanlığa düşmüştü.

Tanrısı ona "elveda" demişti…

Çoban düşündü durdu, sabahlara kadar…ölmüş gibi üzerine karlar yağdı. Baş taşı dikilmiş günü önüne geldi…

Ölmüş gibi…

Ancak tanrısı ona acıdı bir elçi gönderdi…

"Neden üzülüyorsun, Tanrı katına bir kez çıkmak için yıllarını verenler var, neden üzülüyorsun ki, dedi.

Çoban, elçiye dedi ki, "ben edepsizlik ettim…kendimi sanki yıllar yılı sürecek bir zamanım varmış gibi, soluksuz konuştum, huzurunda…

Elçi, üzülme, dedi ve İmam Gazali ile bir hikaye anlattı…

“Ben bir gün Mescid-i Aksa’da uyumaya daldım ve rüyada Mescidin haricinde haremin ortasında bir tahtın kurulduğunu ve büyük bir kalabalığın gruplar halinde içeriye girdiğini gördüm. Bunların kim olduğunda sorduğumda; ‘**Bunlar, Hüseyin/Hallac-ı Mansur için, Resulullah’ın yanına şefaat etmeye gelmişler.**' diye cevap verdiler. Baktım ki, Hz. Peygamber tek başına tahtın üzerinde oturmuş, aralarında Hz. Musa, Hz. İbrahim, Hz. İsa ve Hz. Nuh’un da bulunduğu diğer peygamberlerin hepsi yerde oturmuşlar. Konuşmalarını dinlemek için bekledim."

"**İlk önce; Hz. Musa, 'Ümmetimin âlimleri İsrailoğullarına gelen peygamberler gibidir,** buyuruyorsunuz. Onlardan birini bize gösterir misiniz?' dedi. Peygamber Efendimiz**, ‘İşte şu!’** diyerek İmam Gazali’yi çağırdı."

- Senin adın ne?

- Muhammed bin Muhammed bin Muhammed Gazali...

- Ben bir şeyi sordum sen on şeyle cevap verdin; oysa cevabın soruya mutabık olması gerekir.

- Efendim, bu itirazın senin için de geçerlidir. Allah sana **“Elindeki nedir?”** diye sorduğunda, bunun cevabı sadece **“Bu asamdır.”** şeklinde olması gerekirken, "**O benim asamdır. Ona dayanır ve onunla davarlarıma yaprak silkelerim. Ayrıca onunla daha pek çok ihtiyacımı gideririm.**" (Tâhâ, 20/18) demiştiniz. Öyle değil mi?

- Evet, öyle demiştim.

- Maksadınız Allah Teâlâ ile daha fazla konuşmak değil miydi?

- Evet.

- Ben de sizin gibi ulülazm büyük bir peygamberi bulmuşken, konuşmayı uzatmak için dedelerimin de ismini söyledim.

Hz. Musa, Peygamber Efendimiz salla’llâhu aleyhi ve selleme, “**Şimdi anlaşıldı, gerçekten de senin ümmetinin âlimleri Beni İsrailin peygamberleri gibi imiş.”** der... (bk. Busrevî, Ruhu’l-Beyan, Bakara, 2/143. ayetin tefsiri/ 1/249)

Sende konuşmayı uzattın. Çünkü sevgili yanında âşıkların dili çözülür. Konuşur durur kendini bilmeden…

İblis bin ahiret yılı kadar Tanrı ile sohbet etti, onunla bir şeyleri paylaşmıştı. Sonra işin içine Âdem faktörü girince bir kıskançlık doğdu. Sonuçta Tanrı ona **“git”** dedi… O da kendini kovulmuş hissedince diğerleri için düşünüleni yaptı…Tanrı katını terk etti. Ancak bilinen şeylerin aynısını yaptı, kininden… Tanrısına isyan edecek Adem için gayretler içine girdi.

Sonuçta Ademi kendine benzetti.

Adem hatalara düştü….

Çoban bir an kendini düşündü…hata yapmıştı edep ve irfan yoksunluğunu hatırladı. Elçi ona dedi ki:

Sen iblis gibi olmamalısın, Âdem hatayı kendine layık gördü, özür diledi…

> Kul, kaderin sırrına vakıf olursa, kendine isabet eden her şeyi Allah’tan bilir. Fakat bu kanaatin açıklamasını edebe aykırı görür de fenalığı kendi nefsine, iyilikleri Hakk’a nispet eder. Nitekim Cenâb-ı Hakk kitab-ı hâkiminde buyurur: **“Mâ esâbeke min hasenetin fe minallâh (minallâhi), ve mâ esâbeke min seyyietin fe min nefsik”** (Sana isabet eden iyilik Alah’tan, kötülük kendindendir.)

Nisa suresi 4/79 Sana ne iyilik gelirse Allah'tandır. Sana ne kötülük gelirse kendindendir. (Ey Muhammed!) Seni insanlara bir peygamber olarak gönderdik. Şahit olarak Allah yeter.

Âdem Aleyhisselâmın da bu yolda hareket etmişti: Cennetten çıkarıldıktan sonra tövbeleri kabul olunduğu zaman Cenâb-ı Hakk ona sordu ki: **Biliyordun ki hayır, şer hep bendendir. Sen günahını kendine nasıl isnat eyledin, "zalemna enfüsena" dedin?**

A'raf suresi 7/23 Dediler ki: "Rabbimiz! Biz kendimize zulüm ettik. Eğer bizi bağışlamaz ve bize acımazsan mutlaka ziyan edenlerden oluruz."

Cevap olarak dedi ki: **Ya Rabbi, bu günahın sebebini sen olarak göstermekten utandım.**

Cenâb-ı Hakk şu misali buyurdu ki:

Senin bu edepliliğine mükafaten senin sulbunden bir çok enbiya ve evliya getireceğim.

Ta ki namın iki cihanda ebedi unutulmasın.

İçinde bundan başka derin bir bahis vardır ki söylersem mahzun olursun. Daha iyisi onu gizli tutayım ki belki canımdan ve tenimden olurum. Gerçi o bahiste Hakk

benim yardımcımdır, fakat onu lisanıma alamam.

Kendimi kırar, günahkâr olurum, bile bile günahkârlar sırasına girerim. Her fenayı ben kendimden bilirim, şüphesizdir ki iyilikleri senden tanırım. Umdum ki, Hazreti Âdem gibi bana da merhamet eder, içimdeki gamı kökünden sökersin. Hazret-i Âdem cennetten çıktıktan sonra tövbeyi bir nefes dilinden bırakmadı. **"Zalemna enfüsena"** vird-i canı oldu, bu zulmü kendime ben yaptım dedi.

Ondan sonra rahmet-i ilahiyye erişti. Evvelki halinden yüz derece fazlasına nail oldu. Sonra Cenâb-ı Hakk sordu ki:

İyi, kötü, gam, keder, her şey benden gelmiyor mu?

Benim emrim olmadan küçük bir yaprak kımıldayabilir mi?

Sen cürüm fiilini kendine nasıl isnat ediyorsun?

Bunun kendinden olmadığını anlamadın mı?

Hayır, şer hep benim emrimle vücut bulmuyor mu?

Adem Aleyhisselâmın dedi ki:

Ya Rabbi, biliyordum, fakat sana isnat etmek edebi bırakmak olurdu.

Bundan dolayı suçu kendime nispet ettim. Ta ki sana sığınabileyim. Cenâb-ı Hakk buyurdu ki

Mademki sen edebe riayet ettin, ben de mükafatını vereceğim. Senin sulbünden peygamberler getireceğim, her birinin kudretini dünyada yüksek kılacağım. Ta ki ey temiz can, senin namın asırlar, devirler var oldukça yaşasın.

Ben de eğer ikbal sahibiysem, Hazret-i Adem'in sünneti üzere gideyim, o gruba dahil olmaya gayret edeyim.

Rebabnâme, Hz. Sultan Veled, Makale, 101'den

Suçunu kabullendi Tanrıda onu affetti.

Çoban Tanrıdan özür diledi. Ben İblis gibi olmayacağım… dedi

Burada sorulması gereken bir soru var…elçi kendiliğinden mi geldi?

Elçi, Tanrının emriyle geldi…

Çünkü Tanrı kulunu seviyordu ve terk etmeyecekti. Onun ona bir zamanlar sözü vardı. Tanrıdan daha açık ve doğru sözlü kim olabilir.

SUB ROSA

ın perpetuam memoriam

angelus

anima candida

sub divo

ıntimus

summum bonum

spiritus rector

dixi

secundus non datur

nomen est omen

alter ego si essent

omnia vincit amor!

nos et mutamur in illis

dum spiro, spero

cordialiter

ab imo pectore

ad multos annos

fiat lux!

si vis amari, ama!

bellum omnium contra omnes

ultima (hora) latet

omnes eodem cogimur

pulvis et umbra sumus

suum cuique!

ora, et labora!

mae culpa, mae culpa, mae maxima culpa

ego tu sum, tu es ego, unius animi sumus

media in vita in morte sumus

dum spiro, spero

usque ad finem

otium cum dignitate

vade mecum

absit omen!

ın dulci iubilo

ama et fac quod vis

vivos voco, mortuos plango, fulgura flango

ergo

quovadis?

noli me tangere!

pereat m undis

meum est propositum in taberna mori

post mortem

ad mellorem

sole fide

deo gratias!

quod est avertat

beati possidentes vos

quem di diligunt, adolescens moritur

ımprobe amor, quid non mortalia pectora cogis!

nolens volens

novissima verba mea

usque ad finem

pax vobiscum

ınveni te

lucerna mea flamma

diligitis mea

ego sum mortuus est vos

GÜLÜN ALTINDA

ebedi anısına

tanrı'nın meleği

temiz, saf ruh.

gökkubbenin altında

sırdaş

en üstün iyi

öncü ruh

ben söyledim

bir ikincisi yok

ismiyle müsemma

ikinci benim

aşk, her güçlüğü yener!

zaman değişti, biz de değiştik

nefes aldıkça umudumu yitirmem

içtenlikle. candan. samimi.

kalbimin derinliklerinden

yıllar boyunca... nice yıllara...

ışık olsun!

eğer sevilmek istiyorsan, aşkım!

herkesin, herkese karşı savaşı var

son saatimiz bilinmez

hepimiz aynı sona doğru ilerliyoruz

hepimiz toz ve gölgeden ibaretiz.

herkes, hak ettiğini bulur

dua et ve çalış!

benim suçum, benim suçum, benim en büyük suçum.

ben, senim... sen, bensin... ikimiz bir ruhuz...

yaşamın yarısında, ölümün kıyısındayız

nefes aldıkça umudumu yitirmem.

sonuna kadar

onur ve huzur ile

daima birlikte/eşliğinde

kötü şey başa gelmesin!

büyük sevinçle

sev ve yap dilediğini

yaşayanları çağırıyorum, ölülere ağlıyorum, şimşekleri kırıp parçalıyorum.

öyleyse, o hâlde

nereye gidiyorsun ?

dokunma bana... alıkoyma beni.

batsın bu dünya!

benim alnıma yazılmış bir kere, meyhanede öleceğim.

ölümden sonra

daha iyi günlere

yalnızca iman ile

tanrıya şükürler olsun!

tanrı korusun!

sana sahip olan mutludur

tanrı, sevdiği kulunu erken alır yanına

ah, acımasız aşk, kalpleri nelere sürüklemezsin sen!

ister istemez, zorunlu olarak.

son sözlerim

sonuna kadar

barış seninle olsun

seni buldum

mum alevim

aşkım

öldüm, senin için

DA STARGO TORA [gözlerimin karası]

"Çoğu Zaman İnsanları Şekillendirmesi İçin Tanrı'nın Onları Eritmesi Gerekir. "

Amiş Atasözü

kendime has bir imanım

bana huzur veren

tanrım… eşsiz eserini

onda ortaya koydu

da stargo tora/ gözlerimin karası

ihtiyaç kalmadı seslere

zariftir…

nasıl sevmeyeyim

adım adım inşa ettiğim hayalimi

her yerde onu görmekteyim

ama yine de söylemem lazım

istemiyorum ayrılığı

vazgeçemeyeceğim

olsa da ona önemsiz

çok seviyorum

tanımasa…bakmasa

biliyorum…ya

uçuyorum

DA STARGO TORA:

Tam anlamıyla, gözlerimin siyahı. Metaforik olarak, beni hissettiren ve güzel, çekici, tamamlayıcı yapan bir parçam. Ayrıca potansiyel olarak: gözlerim, kendimin eksik olduğu gözlerimin en önemli kısmı

NOKTA-İ SÜVEYDA

Nokta-i Süveyda, sevda noktası ismiyle anılır. Kalpte olduğuna inanılır ve burası bir basiret-olgunluk merkezidir. İnsanın tüm varlığının hakikati oradadır. Bu öyle bir özdür ki maddi ve uhrevi âlemin tümünü kuşatır. Nasıl ki bir meyvenin çekirdeğinde kendi ağacı toplu bir şekilde mevcut ise aynı şekilde bu süveyda adı verilen noktada da bütün kâinat bir öz şeklinde mevcuttur. Aslında süveyda için gönül noktası dense yeridir.

Zira ilahi namenin nüshası gönüldür. Sırların taşıyıcısı gönüldür. Bu itibarla her kim ki kendi gönlüne girmiştir, su ve toprak zahmetinden kurtulup can ve gönül sohbetini bulmuştur.

Âşık olacak kişi sevdiğini görür, birden manevi kalbindeki o noktaya sevgi girer. Aşk arttıkça bu nokta büyür. İlk önce kalbin ortasında küçük bir noktayken çok yer kaplamaya başlar. Artık kişi ilk âşık olduğu günkü gibi bir mutluluk bir heyecan içinde değildir.

Yavaş yavaş mutluluğu söner ve tam göğsünün ortasında bir acı hisseder -ki bu öyle bir acıdır ki hiç gitmez-

Devamlı bir hiçlik hissi oluşur. Gözyaşı tam göz pınarına gelir ama dökülmez. Böyle garip bir şeydir. Zamanla bu his derinleştikçe-çoğaldıkça Nokta büyürde büyür. En sonunda bu siyah nokta kalbin tamamını kapladığı zaman işte buna Sevda denir.

Nokta-i Süveyda hakkında 2 teori vardır. Biri mutasavvıflardan nakledilen ÖZ noktası olmasıdır.

Diğeri de kalpte var olan süveyda adındaki bir pıhtıdır. Diğer ismiyle sevda-ül hıtl olan bu pıhtı kalbin içinde siyah bir benek halindedir. Eğer insan sevdaya tutulursa bu süveyda denilen kara pıhtı yavaş yavaş çözülür ve kana karışır.

Yani o insan artık süveydanın çözünmesine uğramış bir kara sevda hastasıdır. Böyle durumlarda hasta savunmasız olur. Melankoliden dolayı savunmasız kalan düşkün hastalar, ince hastalık türünden bir hastalığa yakalanır. Sevdiklerinden başka hiç bir şeyden hoşlanmazlar. Hatta hastalık ileri dereceye varınca hastalar

sevdiklerine duydukları sevgiye dayanamayıp ya cinnet geçirirler ya mecnun olurlar ya da ayrılığa ve hasrete dayanamayıp ölürler.

Bu hastalığın adı aşk olur ki tıpkı zehirli sarmaşık çiçeği gibi yakaladığı bedeni sarar ve nihayetinde kendisiyle birlikte kurutur.

Kalp beş esasta ele alınıyor. Kalbin makamı ve merkezi yürektir. Yüreğin ortasında siyah bir nokta vardır, bu nokta iç âleminin güneşini bilen, cihanın ruhudur ve insanlık âleminin arştaki adı gönüldür. Bu en büyük noktanın aynası insan ruhunun başlangıcıdır. Beden ikliminin sultanı, küllî aklın halifesidir. Onun sırrına eren beşeriyetten çıkmış melekleşmiştir. Gözlerin göremeyeceğini görmüş ve ilâhi meclise varmıştır.

Bu nokta, kâmil insanın aynasıdır. İlâhi güneş ışığının insanın kalbine doğmasıdır.

Hayvani ruh uyurken, duyu organları çalışmaz iken uyumayan ve rûya gören de işte bu noktadır. Onun mânevi ışığı yürekten akla akseder, orayı aydınlatır. Bundan duyu organlarına, bedene kuvvet, hayat ve ayrıca canlılık gelir.

Bu sayede duyu organları işler. Sonsuz ilâhi sırlar gönüle dolunca can ve gönül sohbetine girilir.

Nokta-i süveyda denilen siyah noktadır ki, görülen ve görülmeyen âleme karşı çevrili şekilde yaratılmıştır.

Eğer kalp aynası cilâlı olursa onda ilâhi nur ve sırlar belirir. Eğer ona öfke, şehvet ve dünya sevgisi aksederse kararır…

GERİYE GERİ

hep geriye bakmak ihtiyacı

korkular, yıkıntılar üstüne

kurulacak bir bina olsa

yine dönüp bakıyor… yıkılacak mı diye

olması gereken olacaktır,

kendine bak, o da arkasına dönük

sonra yine dönüp dönüp

bak korkuyla

bir musluğa el vursa

kapanmış mı diye, bir kapıya da aynı

birde bir insanı

düşün pervaneye

kaç kez bakarsın

inancı sonsuz yine de korkular

üzerine kurulu dünya

yalnız bırak

çaresiz bir insan

bulmuş değil

içinde bir çocuk dünyası

elinde kırmızı balon korkular

çocukluktan

düşünmeden edemiyor

geç git diyemem çok şeyler var

geçmemiş mi geçmiş

yara yara içine kan kusuyor

geriye dönüp hala neden bakıyor

unuttuğu kendi

yoksa gelmeyen biri

hep geriye bakıyor

ileri olmamış ki,

mecburen gerileri idare ediyor

SEN ÖZELSİN

takma kafana kibirli düşüncelerinden hiç birini
sen özelsin
ötekilerden iyi olmak değil
normal bir şey
sende kimsenin göremeyeceği gerçek
belki de bu yüzden özelsin
peşinden gitmeli ve koşmalı
sadece içinden ve ruhundan
zengin yaşam maddi servetle alakalı mı
doğru dengeyi elde edebilmek
bir şeyin olmamasından daha iyi
demeyi gizlemenin bir yolu bile olsa
düşünüyorsan… neyin faydalı olduğunu
her zaman göründüğü gibi
sen olmasaydın bu iyilikler kaybolurdu
ve sen özelsin

GÜL DİKEN HAYATIMIZ

"Arkamızda yatanlar ve önümüzde uzananlar içimizde yatanlarla karşılaştırılınca çok küçük meselelerdir."
(Ralph Waldo Emerson)

Adam, bahçesinde güller yetiştiriyordu. Bir gün bir gülün köklerine sarılmış ayrık otlarını görünce temizlemek istedi. Eldivensiz olduğu için gül ağacının dikenleri elini kanattı. Gönlünü kanatır gibi… adam;

"Ben seni rahatlatmak istiyorum, sen ise beni yaralıyorsun, reva mı bu dedi." Gül ağacı;

"Ben gülüm", dedi.

Adam düşündü… **"ne demek istemişti"** diye…

"Ben gülüm"… dedi bir kere daha…

Adam temizleme işinin kendine ait olmadığını anladı ve işi bir bahçıvana havale etti…

Yine de sorulması gereken, gül, neden bu şekilde davrandı?

Bahçıvan işe başladı…önce gül ağacının köklerini otlardan temizledi, sonra kolunu kanadını budadı. Gül, hayata küseceğine canlandı, daha fazla tomurcuklar açtı ve şaşalı hayatına devam etti. Evet, fakat her bir vakit geldiğinde yeniden budanıyor bir yerleri kesiliyordu.

Adam ise hiçbir zaman gülün incecik bir dalını dahi incitmek istememişti…

Bahçıvan işi biliyor… **"Hayat acı ve yaralayıcı, yapılması gerekeni yapmalı."** diyordu.

Fakat adam gülün dikeniyle oluşan yaradan hastalandı… hayata küstü, sevdiği şeyleri terk etti…derbeder bir hayat sürmeye başladı. Onu meyhanede görenler, eski günlerini anımsayarak kınadılar.

Neden olmasın ki, onun için hep iyi olduğunu ve hayatında iyilikten başka bir şey olmadığını söylüyorlardı. Şimdi farklıydı…insanlardan da çok farklı…

Düşmüştü… kaldıranı da yoktu…düşersen kalkmalısın, ancak kalkamayınca bir kaldıranı olmalı değil mi, insanın?

Adamın ölümüne iyi olma sevdası gitmiş, dünyaya küsmüştü…Yoksa, adam, kendini çok mu iyilerden sanıyordu…

Güzel bir duygudur, iyilerden olmak, fakat sonum böyle mi olmalıydı...aslında onun en iyi yaptığı bir şeydi iyiler gibi olmak. Ancak bu yetmiyormuş, karşındakilerde iyi olacaktı…

Her şey imha olmuş, sürekli git ve geller…

Şaşırmamalı, neydi… ne oldu?

Dünya kime yar ki… insan aslından uzak durabilir mi?

Niyetimiz iyilerden olmaktır. Ama, dünya hiçte öyle değil…

Şimdi adam yanıyor bağırıyor ve kimse onu duymuyorsa, gerçekten de bağırıyor mu yoksa birileri sağır mı oldu?

Adam dünyanın karanlığından etkilenmem zannederken bir dehlizde kaybolmuştu…dünya ise olduğu yerinde kalmıştı…biz ise bir şeyler yapıyoruz zannettik.

En üzücü şeylerden biri, bir şeyi zorla öğrenmek…iyi de kötüde bu dünyada olmaya mecbur…

İnsanı küçük bir şey değiştirebilir… zayıflıklara bağlanabilen tiplerden olmasakta…hayatımız büyük bir deniz ve umut oltamızı birden fazla atmayı istiyoruz. Umulan olmuyor…

Hayat bizden sevdiğimiz şeyleri alarak işkence ediyor ve intikamını alıyor. Hepimiz dünyaya gelmemizin bedelini ağır ödüyoruz.

Sonuçta acılarımız ne kadar çok olursa olsun bizimle beraber ölecektir…